

Beginnend *Bijbellezen*

Het verhaal van de Bijbel op eenvoudige manier verteld

15. Een vrouw voor Isaäk

Lezen: Genesis 24:1-25:11

Het overlijden en de begrafenis van Sara

Sara leefde na de geboorte van Isaäk nog 36 jaar. Dan wordt duidelijk dat Abraham van het land, waar hij op bevel van God naartoe was gegaan, niet eens een piepklein stukje bezat. En dat had hij nu wel nodig om zijn vrouw te kunnen begraven. Daarom kocht hij voor heel veel geld een stukje land met een grot, van een man uit een plaats die later Hebron zou heten – nog steeds een bekende stad op de westelijke Jordanoever. Deze koop is kennelijk zo belangrijk, dat Mozes er een lang stuk over schreef. Ook gelovigen die we in het Nieuwe Testament tegenkomen is dat opgevallen. Zo zei Stefanus, toen de Joodse leiders hem wilden doden: “Na de dood van zijn vader bracht God hem [Abraham] naar dit land, waar u nu woont. Hij gaf hem zelfs niet het kleinste stukje grond in eigendom, maar beloofde wel dat hij en zijn nakomelingen het eens in bezit zouden krijgen, ook al had hij toen nog geen zoon.” En de schrijver van de brief aan de Hebreëën zei: “wat hun beloofd was zagen ze geen werkelijkheid worden, ze hebben slechts een glimp ervan begroet, en ze zeiden van zichzelf dat zij op aarde leefden als vreemdelingen en gasten.” En dat was inderdaad zo. De kleinzoon van Abraham, Jakob, zei tegen de farao (koning(van Egypte: “Honderddertig jaar heb ik nu op aarde rondgezworven ... nog niet zo lang als mijn voorouders.” David zei in een gebed tot God: “Net als onze voorouders zijn wij slechts vreemdelingen die als gasten bij u verblijven.” Hetzelfde dichte hij ook nog eens in een psalm: “een vreemdeling ben ik, bij U te gast zoals ook mijn voorouders waren.”

Waarom noemden zij zich vreemdelingen? En waarom is de koop van een stukje land door Abraham, voor de begrafenis van zijn vrouw, hier een bewijs van? De schrijver van de Hebreëënbrief wijst ons op waar Abraham, en allen die hetzelfde geloof als hij hadden, eigenlijk naar uitkeken. Niet het bezit van veel land, vee, rijkdom, en al het andere dat zij op aarde zouden kunnen hebben. Want voor hen was dat allemaal maar tijdelijk. Ze keken uit naar iets veel beters en belangrijkers, dat God hen voor altijd wilde geven. Door zich vreemdelingen op aarde en gasten van God te noemen,

“lieten ze blijken op doorreis te zijn naar een vaderland. En daarmee be- doelden ze niet het vaderland waaruit ze weggetrokken waren, anders waren ze daarheen wel teruggekeerd. Nee, ze keken reikhalzend uit naar een beter vaderland: het hemelse.”

Let op: er staat niet 'de hemel', maar 'een hemels vaderland'. Een plaats die God klaar zal maken voor zijn kinderen op aarde. Daarom woonde Abraham, samen met Isaäk en Jakob, in tenten in het beloofde land “omdat hij uitkeek naar een stad met fundamenten, door God zelf ontwor- pen en gebouwd.” In dat geloof zijn ze op een dag gestorven. Maar ze verwachtten de opstanding van de doden, waarna God hen zou geven wat Hij hen beloofde. Die 'stad' zien we komen aan het eind van het boek Openbaring, als na de opstanding “de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem” van God op aarde komt. Dan is, zoals Johannes een engel hoorde zeg- gen: “Gods woonplaats onder de mensen, Hij zal bij hen wonen.”

Een vrouw voor Isaäk

Abraham was intussen ook al 135 jaar. Het overlijden van zijn vrouw had hem eraan herinnerd, dat ook hij op een dag zou sterven. Zijn zoon Isaäk was intussen 36 of 37, en nog niet getrouwd. Het was toen de taak van de ouders om een vrouw voor hun zoon te zoeken. En dat was voor Abraham nog niet zo eenvoudig. Hij wilde niet dat Isaäk met een vrouw uit het land Kanaän zou trouwen. Het was beter dat hij een gelovige vrouw had. Maar waar vond hij die?

Enkele jaren eerder hadden zijn familieleden, die niet mee waren meege- gaan, hem een bericht gestuurd om te vertellen hoe het men hen ging. Zijn broer had kinderen en kleinkinderen gekregen. Het leek Abraham daarom goed om zijn oudste en beste dienaar daar eens heen te sturen. Dan kon hij kijken of één van de kleindochters van zijn broer een geschikte vrouw voor Isaäk zou kunnen zijn.

Abraham had na al die tijd zijn lesje wel geleerd. Hij wist heel goed dat hij dit huwelijk niet even zelf kon regelen. Isaäk was de zoon van de belofte, en God wist beter dan Abraham met wie hij het best kon trouwen. De die- naar vroeg Abraham wat hij moest doen, als de geschikte vrouw misschien liever bij haar familie bleef. Maar Abraham wist dat Isaäk niet terug mocht gaan naar het land waaruit God hem had geroepen. Daarom maakte hij zijn dienaar heel duidelijk: “Je mag mijn zoon onder geen beding daar- heen terugbrengen.” Hij moest zelfs zweren dat hij dit nooit zou doen, ook niet als Abraham intussen zou overlijden. Maar we kunnen ook zien, dat Abraham helemaal op vertrouwde dat God ervoor zou zorgen dat dit goed kwam. Want hij zei tegen zijn dienaar: “De HEER, de God van de he- mel, die mij heeft opgedragen weg te gaan bij mijn naaste verwanten en mijn geboorteland te verlaten en die mij onder ede beloofd heeft dat Hij

dit land hier aan mijn nakomelingen zal geven, zal zijn engel voor je uitsturen, zodat je daar een vrouw voor mijn zoon zal vinden."

De man ging met enkele helpers op weg met tien kamelen, beladen met allerlei kostbaarheden als bruidsschat. Na enkele dagreizen kwam hij aan bij de waterput van de stad waar de broer van zijn heer Abraham woonde. Als reiziger kon je niet zomaar water gaan putten. Waterputten waren van de stad, of van een bepaalde eigenaar. Water was er niet veel, en je kon beschuldigd worden van diefstal. Je moest dus wachten tot er iemand uit de stad kwam. Daarom ging de man zitten en wachtte af. Hij wist dat de meisjes uit de stad voor het donker water zouden komen halen. Onderweg zal hij vaak hebben nagedacht hoe hij dit moest aanpakken, maar daar was hij niet uitgekomen. En dan zien we dat ook hij geloofde in de God van zijn heer. Hij besloot Hem zijn probleem voor te leggen en een teken te vragen: "HEER, God van mijn meester Abraham, als U mijn meester Abraham genegen bent, laat het mij dan zo vergaan: Ik sta nu bij deze bron, en de meisjes uit de stad komen hier straks water putten. Het meisje dat ik vraag haar kruik van haar schouder te nemen om mij te drinken te geven en dat antwoordt: 'Ga uw gang, ik zal ook uw kamelen te drinken geven,' laat dat het meisje zijn dat u bestemd hebt voor uw dienaar Isaak. Als zij zo reageert, zal ik weten dat U mijn meester genegen bent."

En inderdaad was er een meisje dat deed zoals de man graag wilde. Dat zou dus het goede teken voor hem moeten zijn! Toch twijfelde hij nog,

want het ging wel heel snel en makkelijk. Hij gaf haar enkele gouden sieraden, vroeg haar wie zij was en of haar vader ook plaats voor hem had om te overnachten. Toen zij vertelde dat zij de dochter was van Betuël, de zoon van Nahor, en dat hij natuurlijk bij hen kon blijven, was de man overtuigd. Nahor was de broer van zijn heer Abraham. De man knielde neer op zijn knieën en zei: "Geprezen zij de HEER, de God van mijn meester Abraham, die mijn meester zijn genegenheid en trouw niet heeft onthouden. De HEER heeft mij naar het huis van mijn meesters verwanten gebracht."

Het meisje – dat Rebekka heette – maakte dat niet meer mee, want zij was hard naar huis gerend om haar moeder te vertellen wat er was gebeurd. En natuurlijk om haar mooie gouden neusring en armbanden te laten zien. Toen haar broer Laban zag wat zij had gekregen, kreeg hij grote belangstelling voor de reiziger. Misschien had die ook wel iets moois voor hem... Hij nodigde hem met veel poeha uit mee te komen naar zijn ouderlijk huis.

Die avond werd de dienaar van Abraham uitgenodigd bij de maaltijd. Hij vroeg toestemming om voor het eten te vertellen wie hij was, met welke opdracht hij was gekomen, wat er was gebeurd bij de waterput, en dat hij hierin het teken zag dat God hem had geholpen. Betuël en zijn zoon Laban zeiden tot zijn opluchting: "De HEER heeft dit alles zo beschikt. Hoe zouden wij er dan tegenin kunnen gaan?. Hier is Rebekka. Neem haar met u mee en laat haar de vrouw worden van de zoon van uw meester, zoals de HEER het wil." Uit dankbaarheid knielde de dienaar van Abraham weer voor de HEER en dankte Hem. Daarna gaf hij Rebekka vele kostbare sieraden en kledingstukken. Ook haar broer Laban en haar moeder kregen wat prachtige dingen. Na een uitgebreide maaltijd ging iedereen slapen.

De volgende morgen vroeg Laban aan de dienaar van Abraham of zijn zus Rebekka niet nog een dag of tien bij hen mocht blijven. Misschien bedoelde hij het goed, en wilde hij zijn zus de gelegenheid geven afscheid te nemen van haar familie. Maar hij was ook een hebberig man, en misschien dacht hij dat er nog wel meer voor hem in die pakken op de kameelruggen zat. Maar de dienaar van Abraham wilde, nu zijn tocht zo succesvol was geweest, meteen vertrekken. Hij stelde voor Rebekka te vragen wat zij wilde. Zij koos er toen voor meteen te vertrekken. Ze nam afscheid van al haar dierbaren, en vertrok met hun zegen naar Abraham. Ze nam alleen enkele dienaresen mee.

Na een voorspoedige reis kwamen zij tegen het vallen van de avond aan op hun bestemming. Isaäk was gewend om aan het eind van de dag de eenzaamheid te zoeken om na te denken en te bidden. Hij had veel verdriet nu zijn moeder er niet meer was. Plotseling zag hij in de verte kamelen dichterbij komen. Zou dat de dienaar van zijn vader zijn? Had hij een vrouw voor hem gevonden? Vol spanning ging hij op de kleine karavaan af. Ook Rebekka had hem gezien en vroeg aan de dienaar wie hij was. Toen zij hoorde dat dit de zoon van Abraham was, deed zij haar sluier voor haar gezicht. Zij trouwden en Isaäk ging van haar houden. Zo vond hij troost na de dood van zijn moeder.

Het overlijden en de begrafenis van Abraham

Abraham leefde na het overlijden van zijn vrouw Sara nog bijna 40 jaar. In die tijd had hij een andere vrouw, die hem nog zes zonen gaf. Hij stuurde ook die zonen ver van zijn zoon Isaäk vandaan, omdat Isaäk zijn enige erfgenaam was. Na het overlijden van hun vader begroeven Isaäk en Ismaël hem in dezelfde grot als waar hij zijn vrouw Sara had gelegd.

J.K.D.